

ser el dilluns dinou d'agost a quarts de deu del matí, a pocs quilòmetres d'Osca quan en acabar-se la cinta que cantava "En Joan petit quan balla, balla, balla...", es va connectar de manera automàtica la ràdio, i sorpresos vam sentir "Gorvatxov destituído, golpe de estado en la Unión Soviética".

Segons hem anat sabent tots vam arribar bé a Cassà, i si escric aquestes opinions avui vint-i-sis d'agost a quarts de set de la tarda, és encara com una conseqüència indirecta d'aquests dies i no sols per haver-los viscut, m'explico, aquest matí, hem clavat en el tauló d'aglomerat de l'habitació d'en Pau, unes postals i fotos de l'acampada, i quan l'hem portat a dormir la migdiada, s'ha negat a dormir als crits de "Foratata"

(la penya sota la qual vam acampar), "tenda, tenda", "riu", "anem a creu" (referència a una creu que hi havia a dalt d'un monticle que dominava les tendes), etc., això ha fet que nosaltres compreguéssim que també ell valora positivament l'experiència viscuda, i que a aquestes hores dormi una migdiada retardada que em permet escriure aquestes notes, i que segurament farà que a la nit quan li hàgim de fer companyia mentre espera el son, podem escriure algun altre capítol d'aquesta història, de totes maneres i per si un cas: fins l'any que ve.

LEONOR BERTAN i BASART

26-8-91

* * * * *

BALAITOUS '91

Acabàvem de deixar enrera el barranc d'Arriel. Al nostre costat romanía impassible una vella resclosa canalitzant les aigües de l'indret. Queda ja distant en el temps aquella hora fatídica en què ens llevàrem aquell matí: les set.

La bellesa i diversitat dels paratges pels quals caminàvem eran adherents i fascinants. Boscos de caducifolis majestuosos, gorrats aspres i profunds, tarteres inacabables i grans prats d'un verd lluent. Vorejàrem els llacs de color cristal·lí. Travessàrem el que podríem anomenar un mar de blocs de granit de dimensions considerables. La duresa del caminar era tangible. Solament un avís del qui encapçalava l'expedició ens sobtà. Quin joliu espectacle! Pocs metres davant nostre un petit mamífer s'estava esplaïant. Era una marmota. La bellesa d'aquell animal ens captivà uns instants. El temps just perquè la bèstia s'adonés de la nostra presència i s'escapolís entre les esclètxes del terreny.

Els Ibones de Arriel enrera i salvats dos acusats desnivells, resultat del reculament de la morrena del glaciari, arribàrem al peu del Glaciari del Balaitous, ara

ja quasi inexistent. Allí s'escalfà l'ambient.

Resultat d'un no massa clar itinerari descrit per la guia de muntanya, una molt confusa representació en el plànol d'aquests i per la pèrdua total de traces de la ruta, s'inicià un petit dilema. Per on continuàvem? Essencialment, dos foren els criteris. El primer era travessar el glaciari i l'altre vorejar-lo pel seu marge nord. El gran sentit comú d'un dels companys s'imposà i ens féu veure la irracionalitat de la primera opció. Ens decantàrem, doncs, vers el marge nord de la gelera.

Poc més tard, dos individus baixaven en direcció oposada a la nostra. Eren dos nadius del país. No pas del que hi ha qui en diu "el nostre", sinó d'aquell que ja feia estona pel qual caminàvem: El país dels captivadors Canals del Migdia. Ens informaren que faltava encara una bona estona per al cim. Poc després passàrem pel costat del ja fantasmagòric Abrigo Michaud, a causa de la seva difícil localització, enclavat des-sota un gran bloc enmig d'una immensa i pronunciada tartera. A partir d'allí la pujada s'accentuà encara més. El camí ja era molt vertiginós.

Can Sacot - Veïnat d'Esclet, 1
Telèfon 46 04 11
CASSÀ DE LA SEVA (Girona)